

Mieczysław Buczyński

Obrazy

Czasem widzę
nienamalowane obrazy
cicho odchodzą przychodzą
pastelowe zadumane okruchy
chleba naszego powszedniego
nie żałuj mi Panie
tej nienormalności
bo i tak wszystkie kolory
zmyją deszcze niepamięci.

Niedorzeczność

...dzisiaj ofiarować Ci mogę
tylko klejnoty zmyślone
złotą ważkę od Tiffaniego
co zleciała prosto z nieba
srebrne kłosa żyta
kupione gdzieś na tandecie
z niebytu nostalgia ciągle
odsłania słodki naiwny
pejzaż letni nas dwoje
w zielono – białej koronie
zakwitłego kasztana
stoimy zdziwieni
pamiętam drżałaś wtedy
splątana w amsterdamskie
koronki babci
z białego ronda
twego kapelusza
fioletowa róża
odlatywała w przyszłość

15 Grudnia

15 grudnia
drzemałeś siedząc przy stoliku
w kawiarni Santos w środku miasta
nad szklanką brazylijskiej kawy
kantyczki, myśli niepokorne
armaria Twoje
nie skrwawione roily sny
w kieszeniach spłowiałego popeliniaka
dumny jak panoplion wisiał
na zaplecku kawiarnianego krzesła
przez szpary ołowianych powiek
szukałeś zawsze za oknem nieba
a w ciepłym smrodzie kawiarnianym
znowu kwitły paprocie
i grała cicho lutnia Apollina
kiedy dwóch spoconych fagasów
wyprowadzało cię do suki...
popeliniak niosłeś na ramieniu
a niedopitą brazylijkę
tłusta kelnerka szybko wyniosła
za kotarę.

Anna Grabowska

kobiety ulotne

muszą być silne, by nic nie rozumieć na
żądanie,
przecież do twarzy im w domu na głowie
i z garbem na plecach.

zakasują rękawy na potrzeby toreb,
pustych lodówek i dzieci.
w workach pod oczami
noszą więcej, niż możesz udźwignąć.

potrafią jak nikt, kolekcjonować
przemilczenia, sińce i blizny.
dożywotnio naznaczone aktami
przebaczania dla bliźnich małżonków.

posiadają łatwość wypruwania żył,
karmione nadzieją, sznurują usta
i chorobliwie wierzą w lepsze jutro.
w trakcie promocji, wyrastają im skrzydła.

dmuchając na gorące, stygną
powoli,
po cichu.
po życiu.

a kiedy już będę mała

zapomnę nekrologi drobne ogłoszenia słowa
staną się ciężkie zresztą kto by ważył psy
zaczną mnie z pasją głośno obszczekiwać ja
im własną skórę powyciągam z gardła

wszystko obok będzie dojrzewać i wabić
ze mnie co najwyżej syzną się nasiona
(przecież mam zamiar uroczo przekwitnąć)
jeszcze tylko zduszę niepotrzebne słowa

jestem pewna że na nic nie będzie za późno
w sam czas na pobudkę w izbie zamroczeni

zaległa korespondencja

– to nie ja nauczyłam się wysysać z palca

historie, w których mnie nie było.

ode mnie strach się wyprowadził,
choć mam ciągle duże oczy i śniadą cerę.

ostatnio prowadzimy tylko rozmowy
o chorobach, zdartych kolanach dzieci;
obie z perfekcją omijamy temat tabu.
przeżyję, patrząc ci ciepło w oczy.

tak łatwo nauczyć się słowa – kocham,

a tak trudno znaleźć to, co do niego pasuje.

od czasu gdy napisałam, że lubię ludzi stamtąd

– skurczyłaś się i zamilkłaś.
odtąd wywracam siebie na drugą stronę
tylko w pamiętnikach. nigdy się nie dowiesz
jakie są pojemne.

wróżyłaś,

– pokażą języki, gwiazdy i skreślą jak ciebie.
z punktu fotela w kamienicy na Rue Paul
Delaroché
jest bezpieczniej. zawsze można polizać palec
i odwrócić stronę.

czy wszystkie improwizacje
są zakazane, jak usta, których nie dotknę?
życie w mojej głowie wcale nie jest łatwiejsze,
niż tam,
gdzie być nie mogłaś. stamtąd musiałaś odejść.

ze mnie – wyszłaś dobrowolnie.

podpuszczacz

daj mi wiersz, obwącham go z każdej strony.
jeśli trzeba, podejść od tyłu.
nadgryzę.

lubię dojrzałe puenty, odležane w chłodnym
miejscu. wtedy smak zostaje na dłużej.
więc nie lej wody, skoaguluj.

serwatka doprowadza do mdłości,
nie krzepnie. z wierszem,
jak z serem, im dłużej leżakuję
– tym lepszy.

z racji zawodu (interruption volontaire)

Pani Veil, jesteśmy w podobnej sytuacji,
obie będziemy mieć na sumieniu amputację.
Ile razy można dawać dupy?

Pani usunie ciężę, ja – rymy.
Nie można w nieskończoność płodzić
kalek. Lepiej uśmiercić w zarodku.
To dopiero pierwszy trymestr, ani to człowiek,
ani wiersz. Proszę rozszerzyć nogi,
nie policzymy nawet do dziesięciu.

honorowi dawcy herezji

stwierdzono nienaturalny przyrost poetów
bezbrotnych, dysponujących czasem
i dostępem do internetu. powszechne ruszenie
wdów i rozwódek rymujących pod wpływem

opadów związanych z przemijaniem.
panie z lubością wpinają w strofy
nieużywane broszki i achy, czarując
seksapilem emeryta z niemiec, tudzież